U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **E. B. – O.,** zastoupeného JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2010, č. j. OAM-45/LE-BE02-P08-2010, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2010, č. j. 47 Az 4/2010 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatele JUDr. Aleně Lněničkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 3. 2010, č. j. OAM-45/LE-BE02-P08-2010. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu, protože žalobce neuvedl v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nové skutečnosti.

Krajský soud v Praze zjistil, že žalobce podal dne 1. 3. 2010 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že vlast opustil dne 23. 2. 2007, protože byl znásilněn mužem, jak uvedl v předchozí žádosti. Prohlásil, že o mezinárodní ochranu žádá

ze stejného důvodu jako dříve, a dále proto, že do České republiky přijela jeho manželka, která zde má pracovní vízum a zaměstnání. Předchozí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná, žalobce v ní uváděl, že má obavy z muže, který ho znásilnil a dále, že by chtěl v České republice pracovat a žít s manželkou.

Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného vyslovenými v napadeném rozhodnutí a zdůraznil, že základní důvod, pro který žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany, je stále tentýž (znásilnění). Pokud žalobce tvrdil, že za ním v roce 2008 přicestovala družka a napadenému rozhodnutí vytýkal nedostatečné posouzení z hlediska zásady non-refoulement, tento druhý důvod je podle krajského soudu pouze zástupný a účelový, o čemž svědčí skutečnost, že žalobce pobýval od července 2009 do února 2010 ve Švýcarsku, kde se naopak zdržovala jeho družka. Byl to tedy žalobce sám, kdo společné soužití na území České republiky narušil a nemůže se úspěšně dovolávat zásady non-refoulement.

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Praze kasační stížností a její důvody podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Znovu namítal, že byl v zemi původu znásilněn mužem, navíc tento muž vyhrožuje v Mongolsku jeho příbuzným a známým, vydírá je a chce po nich peníze. Kvůli znásilnění ze strany muže je na něho v zemi původu nahlíženo jako na homosexuála, homosexualita je ovšem v Mongolsku přijímána velmi negativně a takto orientovaní lidé jsou v zemi původu diskriminováni, o čemž svědčí zprávy o úrovni dodržování lidských práv. Nevládními organizacemi je kritizována ta část trestního zákona, podle níž je trestné „nemravné uspokojování sexuální touhy". Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje přinejmenším podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany. Žalovaný pochybil, neboť nesprávně zhodnotil provedené důkazy a nedostatečně se vypořádal se všemi okolnostmi případu a nehodnotil je ve vzájemných souvislostech.

Stěžovatel dále namítal, že přednesl nové skutečnosti, neboť za ním do České republiky přijela jeho manželka, respektive družka, která má pracovní vízum a chce se stěžovatelem zůstat v České republice. Stěžovatel „předložil rodný list dítěte, nar. v roce 1988, kde je zapsán jako otec" a upozornil, že má právo na rodinný život.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom ze svého precedentního usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem

Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Posouzením opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, www.nssoud.cz, kde konstatoval, že za nové skutečnosti nebo zjištění je ve smyslu směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným z hlediska dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura tak dává odpověď na námitky stěžovatele týkající se posouzení stěžovatelem uvedených skutečností v souladu s hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, případně rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 - 66, publ. pod č. 1956/2009 Sb. NSS).

Pokud stěžovatel v poslední žádosti uváděl pouze skutečnosti, které mohly být předmětem zkoumání v předchozích žádostech, žalovaný nepochybil, pokud řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost žádosti zastavil. Bylo-li řízení zastaveno, žalovaný nebyl povinen rozhodovat o udělení doplňkové ochrany, když o důvodech znemožňujících vycestování je povinna si vyžádat závazné stanovisko žalovaného policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění (viz např. rozsudek NSS sp. zn. 5 Azs 4/2010 ze dne 25. 3. 2010, příst. www.nssoud.cz).

Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost stěžovatele podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách

advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese podle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu